

Наводнение.

Азъ бѣхъ на седемъ години, когато една пролѣтъ въ нашия градъ стана страшно наводнение. Нашата кжша се намираше край рѣката. Една заранъ, току-що се пробудихъ, чувамъ мама, че ми говори уплашено:

— Ставай, Катеринке! . . . Бѣда . . . Вода е заобиколила и заляла половината отъ града . . .

Азъ се разтреперахъ отъ страхъ, скочихъ изъ постелята и бързо се облѣкохъ.

Отъ седмица насамъ мама бѣше болна и не бѣ ставала отъ леглото си.

Погледнахъ прѣзъ прозореца. Цѣлата улица заляна отъ мътна и буйна вода, а нашата кжша сѣкашъ плава всрѣдъ нѣкое море . . . Дърветата едва се подаватъ надъ водата, а по върховетъ имъ видѣхъ нѣколко котки, нашето кученце, врани, връбчета . . .

— Катеринке, каза ми мама отъ леглото си. Заклучи и подпри добръ вратитѣ. Послѣ ела при мене въ стаята, па да става, каквато е волята божия . . .

— Нѣ, мамо! Азъ ще почна да викамъ, дано ни чуе нѣкой и ни се притече на помощъ.

Азъ се качихъ на тавана и почнахъ да викамъ съ всичка сила: „Помощъ, помощъ! . . .“

Около кжщата ядно се блѣска страшната вода . . . „Господи, дали е дошло врѣме да загинемъ! . . .“

— Помощъ, помощъ! . . . Моятъ викъ ни спаси. Край дома минаваше лодка. Хората се притекоха на моята молба . . . що е станало послѣ,